

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΙΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Κουφικεφαλάκην ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ φίλος του Σαπιοκαράδης ἀπέβαν πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Ἀδύνατον! ἀπάντη, νὰ του συμβῇ τέτοιο δυστύχημα καὶ νὸ μὴ μοῦ το γράψῃ ἀμέτως ὁ θεός ἀδύνατον!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούσου Ἀθηνῶν

* * *

Ἡρωτάτο ὁ λαζαράργος Μανωλάκης:

— Τὶ διαδίξεις μὲ μεγαλειτέραν συχαρίστη-

σιν, Μανωλάκη;

— Ἐγώ; τοὺς κατάλογον τῶν φαγητῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γηλεύου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στάλλονται μέχρι 29 ἀντρούστου ἐ. ἐ.

636. Εποχειδρυφος.

Ἄκουσεις με: ἀν διελήσης,
αὐτὸν γράψῃς, δὲ νὰ σύνης,
ἔνα πρῶτον ὅ τριτον
εἰς τὸν Ἀδηνά νὰ πηδησιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν

637. Εποχειδρυφος.

Εἶμαι πόλις,
ἄλλοι αὐλάκης
μοῦ ἄλλαξ
τὴν οὐρά μου
μὴ τρομάζεις—
συμφορά μου ή
εἶμαι μιστὸς τοῖς τροφας
καὶ ἀν μὲν εὔρης θά με φάσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάλου Χειδόνης

638. Αἴγυγμα δημηθρες

Χαλιοτρύπου λαγῆνι
Νερὸν πάνει, φέρνει, δίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοπουλού Θ. Ζωτοπούλου

639. Ρόδιδος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἐ τοὺς γάμους θ'

Τὸ δεύτερον δὲ μόριον σημαίνον τὰς ἀρνήσεις.

Τὸ τρίτον εἶναι αἵτιον μεγάλης ἐκστρατείας.

Τὸ κεντρικὸν εἶναι πτυχὴν μεγάλης ὀφελείας.

Εἴδος ἀνθρώπου, φίλερου, τὸ πέμπτον μουσηματινεῖ,

τὸ ἕκτον δέ, ως πάντοτε, ἀντωνυμία μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αγριολούσου Π. Περιτου

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τῷ ὥρᾳ, εἰς τὰς διακοπάς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως
μετά τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς
συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τὶ δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν
διὰ τοὺς μαθητάς καὶ τὰς μαθητρίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ
ἀπὸ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»;

Τὰς γονεῖς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διαπλάσιαν» παντὸς
ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσβλῆτα τέκνα του, ἀφοῦ δχι
μόνον τερπινότερον καὶ καταληπτότερον δὲν ὑπάρχει εἰς
τὴν γλώσσαν μας, ἀλλὰ οὐδὲ εὐθυνότερον; — Διότι ἐκ τῶν 24
τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τού-
του, οἵτινες τυρπέτερον ἐτριψόντο φρ. 2, 50 ἔκαστος
προσθένται τῷ ὥρᾳ εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθυνήν, ἢ τοι-
ποδές δοραχμὴν 1 ἔκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις,
καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

— ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἔξι τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» :

4^ο, 5^ο, 6^ο, 7^ο, 8^ο, 9^ο, 11^ο, 13^ο, 16^ο, 17^ο, 18^ο, 19^ο, 20^ο,
21^ο, 22^ο, 23^ο, 24^ο, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἔκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶναι σχεδον
εξηνταπέντε, πωλούμεναι δὲ τὰ διάλιγοτα εὐρύσκομενα ἀν-
τίτυπα τοῦ 1^ο, 3^ο, 12^ο, 13^ο καὶ 14^ο τόμου πρὸς φρ.
2,50—τοῦ 10^ο φρ. 4—καὶ τοῦ 2^ο φρ. 10.

660. Αστήρ.

Νάντικαστασιδῶν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡς
τε νάνγινωσκεται ὀρίσον-
τιος τὸ ὄνομα θεᾶς, καθέ-
τις τὸ δύνομα βασιλέως τῶν
Περσῶν καὶ διαγνώνιος νῆ-
σος τῆς Ἀφρικῆς καὶ πο-
ταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Οὐρανίας Σ. Δεσπολίας

661. Τρέγωνον.

Μέρος τι μέγιστον τῆς γῆς τὸ πρῶτον μου ση-
μεῖον τοῦ πολλῶν τὸ δεύτερον μου εἶναι.
Ζῶντις τι χρήσιμον πολὺ τὸ δεύτερον τὸ τρίτον μου ἐμφανίει.
Τὸ τέταρτον ἐάν χαζῆ, ἐκεῖστους δι' Ἀθήναις,
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰτοῦ τῶν Χιονοπεπῶν Ὁρίων

662. Κυθόλεξον.

Νὰ σχηματισθῇ κυθόλεξον εἰς τὸ δόπιον νὰ
περιέχεται ἡ Ἱρίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰτοῦ Φίλιππου

663. Κεκρυμμένα ὄντα μάτα

ἐνετέμων.

1. Η ἀκρίσια εἶναι πάθος ἐπικίνδυνον.

2. Η ἐν Ἐφέσῳ εἰκὼν ὥντιν 'Αλεξάνδρου

παρίστανεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰτοῦ Φίλιππου

664. Φωνηγεντόβλεπον.

θρόλορε—τημ—κρτν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουριέλου Ἰω-

665. Ελλιποτύμφωνον.

Ο-ω-ου-κου-ποε-οι-εε-α-κοε-α-υω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύπρου

666. Γρίφος.

Τάχ' ἀλλ' ἀλλ'

ώχρων ὡς: λύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Μ. Χρυσού

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Έσωτερον δραχ. 5.—Έξωτερον φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν ἵνα ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἐν ἐτος.

667. Καρπός.

Τάχ' Α

ώχρων ὡς: λύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Μ. Χρυσού

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΔΙΚΗΣΕΩΝ Τῆς 24 Ιουνίου Ε. Ι.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΤΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια τῆς σελ. 213]

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΚΑΛΛΙΘΕΑΝΗΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια τῆς σελ. 213]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Οτε ἐν τῷ ταμείῳ παρέλαβεν ἡ Πε-
τρίνα, ἀφ' οὐ πρῶτόν την ἐξέτασαν ἀπὸ
τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς, τὴν ση-
μείωσιν περὶ τῆς εἰχεν εἰπή ὁ κ. Βουλ-
φράν, ἐξῆλθε τοῦ ἐργοστασίου ἐρωτών
δὲν προεκάλει τὰς οἰλόφρονας δεξιώσεις οὐ-
τε τῶν διευθυντρίας οὐτε τῶν ἐργατριῶν, αλ-
τινες εἰργάζονται ὅπι-
σθεν ἐπιμήκους τραπέ-
ζης, ἐστάθη ἐπ' ὅλιγον
ἀναποφάσιστος ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ καταστήματος.

Θὰ ἡθελεις γὰ εἶναι ἡ ιδιοκήτεια τοῦ
καταστήματος, ἐξ οὐ εἰχει ἀγοράση τὸ
μαλινὸν τῆς, διότι τῇ ἡτο ἡδη γνωστὴ καὶ
μιγώτερον θὰ συνεστέλλετο γά την συ-
μουλευθῇ τι ὥφειλε νὰ ἀγοράσῃ.

Ζητημα φοβερόν, δεινούμενον ἔτι μᾶλλον
ἐκ τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ κ.
Βουλφράν «ἡ ἐκλογή σου θά με διαθε-
βαιώσῃ πάσας τὰς πράξεις σου.» Βε-
βαίως δὲν είχε χρείαν τῆς δηλώσεως τού-
της ἵνα μὴ ἔχειν ἀπεισκέπτως ἐγδυ-
μασίαν παράλογον, ἀλλ' ἀρά γε δ, τι ἡτο
εὐδογον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς θά ἡτο
τοιούτον καὶ κατὰ τὴν τοῦ κ. Βουλφράν;

Παίδιον ούσα είχεν ἡδη ωραίας ἐσθῆτας
καὶ εἶχε φορέση, σεμνυνομένη καὶ σοβα-
ρευομένη· βεβαίως κατὰ τὴν παρούσαν
τερπτασιν τοιαῦται ἐσθῆτες δὲν ἡσαν αἱ
πρέπουσαι, ἀλλ' αἱ ἀπολούσταται, ἂς θά
ἡδηνοτο νὰ εύρη, θά ἡσαν μᾶλλον πρέ-
πουσαι.

Καὶ ἐν τῇ εἰχον εἰπη τὴν προτεραίαν,
ὅτε ὑπέφερε τὸσον ἐκ τῆς δυστυχίας, δὲτι
μελλον είχενται τὰς οἰλόφρονας δεξιώσεις
τούτης της εἰπαντελέτης.

«Ο κ. Βουλφράν ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ γραφεῖον του.» (Σελ. 242 σ.γ.).

«Τοιούτης της εἰπαντελέτης, δεσποτίνης;» ἡρώ-

τησεν εἴρεχομένη τῆς θέσεως της καὶ παρευθύνεις τούτης την αὐτὴν εστέ-
ραν, ἵνα δυνηθ

'Άλλ' ή Πετρίνα, άντε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἔρωτησιν ταύτην, ἔξηκολούθησε τὰς ἔξηγησεις τῆς, λέγουσα δὲ τὸ φόρεμα, οὐ εἶγε χρείαν, φέρειλε νὰ εἶναι μαῦρον, διότι εἶχε πένθος.

«Διὰ νὰ συνοδεύσετε κηδείαν;»

— «Οχι.»

— Καταλαμβάνετε, δεσποινίς, δὲ τὴν γρῆσις εἰς τὴν ὄποιαν. θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ φόρεμά σας, λέγει ποῖον θὰ εἶναι τὸ σχῆμά του, τὸ ψφασμα, ή τιμή.

— Σχῆμα, τὸ ἀπλούστατον. ψφασμα στερεὸν καὶ ἐλαφρὸν τιμὴ ή κατωτάτη.

— Καλά, καλά, ἀπεκρίθη ἡ ἐμπορος, τώρα θὰ σας δείξουν. Βιργινία, κύτταξε τί θέλει τὸ κορίτσι.»

Τοῦ τόνου μεταβληθέντος, καὶ οἱ τρόποι μετεβληθησαν ἀξιοτερεψῶς ἡ Κυρία Λαχάλ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν τῆς παρὰ τὸ ταυτον, ἀπαξιοῦσα ν' ἀσχοληθῇ περιπελάτιδος δεικνυούσης τοιαύτας διαθέσεις, κόρης ὑπηρέτου τινὸς ἀναμφιβόλως, ἥν δὲ κ. Βουλφράν ἔλεεν ἐν τῷ πένθει τῆς, καὶ μάλιστα τίς οἴδεν ὅποιου ὑπηρέτου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Βιργινία ἐξόμιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιμήκους τραπέζης ἐσθῆτα ἐκ κασμήρου ἔχουσαν σειράδια καὶ γαγάτας, ἡ ἐμπορος παρεμβάνουσα εἶπε:

«Δέν εἶναι αὐτὸς εἰς τὰς τιμάς δεῖξε τὸ φόρεμα καὶ τὴν βλοῦσαν ἀπὸ τὸ μαῦρο τοῖτο μὲ τῆς ἀσπρες βούλες. Τὸ φόρεμα θὰ εἶναι λιγάκι μακρὺ καὶ ἡ βλοῦσα λιγάκι πλατειά, ἀλλὰ μὲ ἔνα στρεφώμα καὶ μερικὰ μπαστάκια θὰ εἶναι περίφημα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ἄλλα.»

Ο τελευταῖς οὗτος λόγος καθίστα περιτὸν πάντα ἄλλον ἄλλως τε ἡ Πετρίγα εὑρεν ὠρίζεταν τὸ φόρεμα τοῦτο καὶ τὴν βλοῦσαν, καίτοι δὲν ήσαν τοῦ σώματός της. Ἐπειδὴ δὲ ἐθειάσταν δὲν εἶχεν ἔργασταν ὅλην τὴν ἡμέραν, διατί νὰ μὴ την συνάδευεν εἰς ΙΙικινῦ; θὰ ἐπανήρχοντο δὲ διοῦ. Θὰ ἡτο ἐκδρομὴ διασκεδαστική.

Ο τελευταῖς οὗτος λόγος καθίστα περιτὸν πάντα ἄλλον ἄλλως τε ἡ Πετρίγα εὑρεν ὠρίζεταν τὸ φόρεμα τοῦτο καὶ τὴν βλοῦσαν, καίτοι δὲν ήσαν τοῦ σώματός της. Ἐπειδὴ δὲ ἐθειάσταν δὲν εἶχεν ἔργασταν ὅλην τὴν ἡμέραν, διατί νὰ μὴ την συνάδευεν εἰς ΙΙικινῦ; θὰ ἐπανήρχοντο δὲ διοῦ. Θὰ ἡτο ἐκδρομὴ διασκεδαστική.

Ως πρὸς τὰς περικηνημάδας καὶ τὰ ὑποκάμισα ἡ ἐκλογὴ ἡτο εὔκολος, ἀφ' οὐ ήθελε τὰ εὐθηνότατα ἄλλ' ὅτε ὅμως εἶπεν δὲ τὴν ἀγράση μόνον δύο ζεύγη περικηνημάδων καὶ δύο ὑποκάμισα, ἡ δεσποινίς Βιργινία ἐφάνη περιφρονητικὴ δοσον καὶ ἡ διευθύντρια, καὶ μόνον κατάχαριν ἡξίσεις νὰ δείξῃ τὰς περικηνημάδας καὶ τὸν μαῦρον φιάθινον πίλον, δι' ὧν συνεπλήρωτο ὁ ἴματισμὸς τῆς μικρᾶς ταύτης ἡλιθίας: ἔφαντασθητέ ποτε μωρίαν παρομοίαν; δύο ζεύγη περικηνημάδων καὶ δύο ὑποκάμισα! Καὶ δὲ τὴν Πετρίνα ἐζήτησε μαντίλια, ἀτίνα ἀπὸ πολλοῦ ήσαν τὸ ὑποκείμενον τῶν πόθων τῆς, ἡ νέα αὐτὴ ἀγορά, περιορθεῖσα ἄλλως τε εἰς τρία μαντίλια, οὐδόλως μετέβαλε τὴν διάθεσιν οὔτε τῆς διευθύντριας οὔτε τῆς δεσποινίδος τοῦ καταστήματος.

«Αὐτὴ ἡ μικρὴ καὶ τὸ κάν τίποτα εἶνε τὸ ἵδιο.»

— Καὶ τώρα θὰ σάς τα στείλωμεν αὐτά; ἡρώτησεν ἡ Κυρία Λαχάλ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία, θὰ ἔλθω νὰ τὰ πάρω τὸ βράδυ.

— Οὔτε πρὸ τῶν ὄκτω, οὔτε μετὰ τὰς ἑννέα.

Η Πετρίνα, μὴ θελήσασα νὰ τὴ στείλωσι τὰ ἐνδύματά της, εἶχε λόγον εὐλογώτατον, δὲ τὸ ἄλλα δὲν εἶχεν ποιεῖν τὸν κατακριθή τὴν ἐσπέραν. Ἐν τῇ νήσῳ θὰ κοιμηθῇ τὴν ἐσπέραν. Εν τῇ νήσῳ της, οὐδὲ νὰ τὸ διανοηθῇ ὡφείλει. Οὐδὲν θὰ γίνεται μετέβασθαι τὸν κατάστημα καὶ παρέλαβε τὰ ἐνδύματα τῆς κλειθρῶν ἄλλα τάγορασθέντα, καὶ ἀς περιφρόνησεν αὐτὰ ἡ ἐμπορος, θὰσαν εἰς τὴν Πετρίναν πλοῦτος, δὲ πλοῦτος θὰ φέρει λαγίασε, τεταραγμένη διάθρον γεννήσαντα φαγητά, καὶ ἀπειρόθη εἰς τὸ δωμάτιον του.

Τὴν ὄγδοην ἐσπειρινὴν ωρανήν Η Πετρίνα

έπειπνει μόνη ἐν τῷ κοινῷ ἐστιατορῷ,

ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων χειρόμακτρον.

Τὴν ὄγδοην καὶ ἡμίσειαν μετέβασθαι εἰς τὸ

οὔδεν ἔχων, δὲν ἔχει χρείαν θυρῶν καὶ τα-

κατάστημα καὶ παρέλαβε τὰ ἐνδύματα τῆς κλειθρῶν ἄλλα τάγορασθέντα, καὶ ἀς περιφρόνησεν αὐτὰ ἡ ἐμπορος, θὰσαν εἰς τὸ δωμάτιον του.

Τώρα πλέον θὰ φανῇ.

Καὶ διάντας ἐπειδὴ δὲν εἶχε λεπτὸ τα-

κατακριθή τὴν κατα-

δώσωμε το διαμάντι εἰς τὸν μάγον· νὰ πέσωμεν εἰς τὰ πόδια του καὶ νὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ μας λυπηθῇ, διὰ νὰ μὴ κρεμασθῶμεν.

Τούτο καὶ ἔγινε. Τὴν πρώταν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Γρύλλος εἶχε συνέλθη ἐκ τῆς μέθης καὶ ἥσθινετο ῥήγος ἀγωνίας συλλογίζομενος τί τον ἐπερίμενε. Τί θὰ ἐπάθαινεν ἀνάκαλύπτετο ὁ δόλος του!

Ἐφαντάζετο δὲ τὸ διλιγότερον θὰ ἐλάμβανε διακοσίους ράβδισμάς εἰς τὰ νῶτα· φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξιν του δὲ εἰδὲ τοὺς τρεῖς ὑπηρέτας ἔξομολογουμένους τὴν κλοπὴν των. Ο μάγος δύμας τὴν ἔκπληξιν ταῦτην δὲν τὴν ἔδειξεν, ἔκαμε τὸν σοβάρον, τὸν ἄνθρωπὸν ποὺ τα εἶξευρεν ὅλα, καὶ τους ἔκαμε νὰ διηγηθοῦν εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς λεπτομερίας τῆς κλοπῆς.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσε μας! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς δύμφνως.

— Μή σας μέλῃ. Μὴν ἀνησυχῆτε. Καὶ λαδῶν τὸν ἀδάμαντα ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἴνδιάνον δοτις τὸν κατέπιε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πυργοδέσποινας ἡτοιμάζετο γὰρ ὑποδεχθῆ τὸν μάγον καὶ ἥγετο ἐκ καρδίας νὰ ἀνευρεθῇ ὁ ἀδάμας της.

“Οτε ὁ Γρύλλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν διόπου τον ἀνέμενεν, ἐκίνει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἔκαμε καβαλιστικὰ σημεῖα, προσελάτει τὰ τριακόσια ἔξικοντα πέντε πνεύματα, ὥστε αὕτη ἡρήσιος νὰ φοβῆται.

‘Αλλά τη ἔδωκε θάρρος, εἰπὼν δὲ τὸν μέσων τούτων ἡρήστο εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὰ πνεύματα. ‘Ἐπειτα δὲ ἐδήλωσεν δὲ: Θὰ τη εἴπῃ λεπτομερῶς τί ἀπέγινεν ὁ ἀδάμας.

— Τὸν ἔχασατε, εἶπε, μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔθγάζατε τὰ χειρόκτιά σας, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐκείνην τὴν φραν καὶ εἰς τὸ δεῖνα μέρος, μαζὶ μὲ τὴν τάδε κύρια καὶ μαζὶ μὲ τὸν τάδε κύριον· ἔνας ἀπὸ τοὺς ἴνδιάνους που περνοῦσαν ἀπ' ἔκει τὸν κατέπιε.

‘Η πυργοδέσποινας κατευχαριστήθη ἀκούσασα ταῦτα διότι ἦσαν ἀληθῆ ὅλα δσα εἶπεν ὁ μάγος. Διέταξε λοιπὸν νὰ φέρωσιν ἐμπρός της τοὺς ἴνδιάνους, δὲ δὲ συνθροίσθησαν ὅλοι, ὁ Γρύλλος δεῖξας ἔνα ἐξ αὐτῶν, ἀνέκριξε.

— Ίδου, κυρία. Διατάξετε ν' ἀνοίξουν τὴν κοιλίαν του καὶ βάλω στοίχημα τὴν ζωήν μου δὲ μέσα ἔκει θὰ εύρετε τὸ διαμάντι σας.

‘Η πυργοδέσποινα διέταξε ν' ἀνοίξωσι τὴν κοιλίαν τοῦ ἴνδιάνου καὶ ὁ ἀδάμας τὴν ἀνευρθῆ πράγματι.

‘Η συγκίνησις αὐτῆς ἡτο ἀπερίγραπτος. ‘Ανέκριαζε δὲ ἐπανειλημμένως.

— Ω! τί μεγάλος μάγος! τί σορδες μάγος!

Καὶ τον παρεκάλεσε νὰ μείνῃ ἀκόμη καὶ τὸν ἐφιλοδέσησεν ως νὰ ἡτο εὐγενής.

Εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἐκάθησε πληγοῖς της. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ἡ τράπεζα ἡτο τὸν γεμάτη ἀπὸ γλυκούσματα καὶ ὀπωρίκα ἔξοχα, ώστε ἐφαίνετο ως νὰ κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος. Καὶ τι θαυμάσιοι οἵνοι ἦσαν ἔκεινοι!

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεμάτους ἡ πυργοδέσποινα ἔξεβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μέγα βαλάντιον πλήρες χρυσῶν νομισμάτων καὶ το προσέφερεν εἰς τὸν ἔξιν της.

‘Ο δὲ μάγος, προσποιούμενος δὲ τὴν ηθελε, τὸ ἔλαβεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀφ' οὐ ἔκαμε βαθυτάτας ὑποκλίσεις καὶ ἥγιψεν εὐτυχίαν εἰς τὴν πυργοδέσποιναν, ἀνεγώρησεν ἐκ τοῦ ἀρχοντικοῦ πύργου, φέρων ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὸ σηματικὸν ποσόν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΕΒΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Εἰς ἐμπορος, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰ διάφορα φαγώσιμα τὰ δόπια ἐπώλει εἰς τὸ κατάστημά του, κατεσκεύασεν ἀποθήκην, διὰ νὰ τα προφυλάξῃ δὲ ἀπὸ τοὺς δέσποις δόδοντας τῶν ποντικῶν, φύλακας ἀγρυπνοὺς ἔθεσε τοὺς γάτους του.

Ἐκοιμάτο ἥσυχος διότι οἱ γάται ἐφρύδουν μὲ προσοχὴν. Ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν εὐρέθη καὶ εἰς κλέπτης. Τι κάμινε τότε ὁ ἐμπορος; Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπον νὰ εύρῃ τὸν ἔνοχον καὶ νὰ τον τιμωρήσῃ καὶ νὰ μὴ πειράξῃ τοὺς ἀθώους. Ἀλλ' αὐτὸς ἔδειρεν ὅλους τοὺς γάτους, οὗτοι δὲ ἔφυγον ἐκ συμφώνου ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ ἐμπόρου καὶ ούδεις γάτος ἔφύλαττε πλέον εἰς αὐτήν.

Οι ποντικοί καθώς το ἐμπρίσθησαν ἐτρέζαν πρόθυμοι καὶ μετὰ ἔνα μῆνα κατεβρόγθισαν ὅλα τὰ φαγώσιμα τοῦ ἐμπόρου.

[Κατὰ τὸν διάσημον ρῶσσὸν κυθογράφον ΚΡΙΑΩΦ]

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΩΤΗΡ

Ο Ἱωσήφ ἡτο μικρὸς βοσκός, δοτις ἔβοσκεν εἰς τὸ βουνὸν τὸ κοπάδι.

‘Ημέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἡτο ἀνέφελος, ὁ κύριος του, νομίζων δὲ ὁ καλὸς καιρὸς θὰ διατηρήσῃ μέχρι ἐσπέρας, τὸν διέταξε νὰ ἔκβαλῃ τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴν στάνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν κλεισμένα ἀρκετάς ἡμέρας.

Ο Ἱωσήφ ἐφόρει λεπτὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἵσχουν νὰ τον προφυλάξουν ἀπὸ τὸ φῦγος καὶ ὑπέφερε μεγάλως.

Εἶχε κάμη ὅλα τὰ δυνατά του διὰ νὰ ζεσταθῇ, ἐρύσα τὰ δάκτυλά του, ἔκτυπα τοὺς βραχίονάς του τὸν ἔνα μὲ τὸν ἄλ-

λον, ἔκτυπα διὰ τῶν ποδῶν του τὸ παγκάμενον ἔδαφος.

Δυστυχῶς ἡ χιλιαὶ ἡρήσιος νὰ πίπη κατὰ πυκνὰς νιφάδας, αἱ ὅπειται ἔστρωται ἀπὸ τὸ βάρος. Καὶ τι θαυμάσιοι οἵνοι ἦσαν ἔκεινοι!

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεμάτους ἡ πυργοδέσποινας ἡ παρακαλέσωμεν νὰ μας λυπηθῇ, διὰ νὰ μὴ κρεμασθῶμεν.

Τούτο καὶ ἔγινε. Τὴν πρώταν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Γρύλλος εἶχε συνέλθη ἐκ τῆς μέθης καὶ ἥσθινετο ῥήγος ἀγωνίας συλλογίζομενος τί τον ἐπερίμενε. Τί θὰ ἐπάθαινεν ἀνάκαλύπτετο ὁ δόλος του!

Ἐφαντάζετο δὲ τὸ διλιγότερον θὰ

λεῖ καὶ πάλιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἱωσήφ, δὲν ὁ κύριος του δὲν ὀδηγεῖται καὶ μηδὲν εἰς τὸν μάνδραν.

— Ξεύρεις δὲ τι πρέπει νὰ χρεωστῆς μεγάλη χάρι τοῦ κριόν; εἰπεν εἰς τὸν Ἱωσήφ ἡ σύνηγρος τοῦ κυρίου, μουδιασμένος ἀπὸ τὸ κρόνο, δὲν θὰ ξυπνοῦσες ποτέ, δηλαδὴ μπορεῖ νὰ ξυπνοῦσες εἰς τὸν ἀποδίδην σκοπούς του. Εἰμπορεῖ ὁ κρίς να ἔκρυψε πολὺ καὶ θήλες νὰ εἶναι σκοπὸν εἰς τὸν ἀποδίδην σκοπούς του.

— Λοιτόν γιὰ νὰ με ξυπνήσῃ χύθηκε ἐπάνω μου ὁ κρίς;

— Δὲν λέγω αὐτό· ως τόσο όμως σου στυπήματα καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ με ποτώσῃ:

— Σοῦ ξεκαμε πολὺ μεγάλη χάρι, ακούσε τι σου λέγω.

— Μὲ τὰ στυπήματά του;

— Ναί, γιατὶ δὲν σ' ἀφησε νὰ κοι-

μηδῆς καὶ σε ἡγάγησε νὰ τρέξῃς διὰ

νὰ γλυτώσῃς.

— Ανέκολούθησεν ἀκόμη ἀρκετὴν ώραν νὰ βαδίσῃ ἄνω κάτω, κινούμενος δους ὑδραστηρῶν περιστρέψας τὸν ποτήρην.

— Διαποτήσας τη λέγω σου λέγω.

— Κ' ἔγω που εἶχα 'ς τὸν γοῦ μου

νὰ τὸν σπάσω 'ς τὸ ξύλο γιατὶ μ' ἔκ-

τύπησε;

— Θά του ἔκαμψες κακὸν ἀντὶ καλοῦ.

Εἰμπορεῖ ὁ κρίς νὰ μην εἰσευρε τὸ

καρυκεύεις ἀλλὰ ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται κά-

ποτε μυστηριώδη μέσα διὰ νὰ ἔκτελεση

τοὺς σκοπούς του. Εἰμπορεῖ ὁ κρίς να

ἔκρυψε πολὺ καὶ θήλες νὰ εἶναι σκοπὸν εἰς τὸν ἀποδίδην σκοπούς του.

— Εἰμπορεῖ, εἶπε συλλογισμένος ὁ

Ἱωσήφ. 'Αλλ' ἐσχημάτισε τὴν πεποιθη-

σιν δὲ τὸ ζέφον ἐνόησε τὸν κίνδυνον δ-

στις τὸν ἡπειρεί, καὶ ἔκτοτε τὸ ἡγάπη-

σεν διλοφύχως.

ΤΗΛΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

‘Ἐχουν φθάση εἰς τ' αὐτιά σας τὰ κατορθώματα τοῦ Μάρκου;

Ἐίναι ἀστεῖος, καὶ δὲν ἀφίνει εὐ-
καρπάν νὰ κάμη τοὺς ἄλλους νὰ
γε

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Με τὸ δίκανον ἃ τὸν ὄμοιο
καὶ μαζί του τὸ σκυλί,
παίρνει ὁ κυνηγὸς τὸ δρόμον
ἔλαφος σὰν τὸ πουλί.

Μπρόστις καὶ πιστὸν ὁ σκύλος τρέχει,
μπαίνει, βγαίνει ἃ τὰ κλαδιά—
Τὴν κυνῆντος δὲ τόπος ἔχει
καὶ τὸ πῆρε μυρωδιά :

Γάδου, γάδου, τὸ σκύλον
μπάρι καὶ μπούνι ὁ κυνηγός,
έκανεν θνατούματι
κ' ἐπεο' ὁ φτωχὸς λαγός !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 238).

— Καλὰ παιδιά ! εἶπε μὲ τὸ σύνηθες
εἰς αὐτὸν ὀλιγόλογον ὑφος τὸ μικρὸν εἶνε
χαριτωμένο πλασματάκι.

— Ή μαγείρισσα ἀνεσήκωσε τοὺς ὄμοιους
της.

— Περίμενε δὲ πρῶτα νὰ ἴδῃς τί ἀ-
ξίζουν καὶ μπορεῖς ἔτσι παίρνεις
φωτὰ πάντα σύ. Ἐγὼ δὲν παρατηρῶ
συμπαθητικὰ πρόσωπα, θέλω πράγματα !

— Καὶ ή Μαρίαννα ἔσεις μὲ δύναμιν τὴν
μεγάλην κουτάλαν.

— Μέ ψυχρότητα παρέθεσε τὸ ἑσπερινὸν
φαγητόν, μὴ καταδεχομένη νὰ φίψῃ
βλέμμα ἐπὶ τῶν παιδίων· ἔμενε δὲ καὶ
σοθαρά καὶ ἀκαμπτος ὡς νὰ ἥτον ἀπὸ
ξύλου.

— Μετὰ τὸ δεῖπνον ή θεία Συλδία ἡθέ-
λησε νὰ φέρῃ εἰς τὰ δωμάτια τῶν τοὺς
μικροὺς τακεδιώτας, οἵτινες ἦσαν κατα-
κουρασμένοι.

— Τὰ παιδία ἔφαντοντο ἔκπληκτα, ἀλλ᾽
ἐσηκώθησαν εὐπειθῶς καὶ ἡκολούθησαν
τὴν ἀγαθὴν θείαν τῶν.

— Ο Παυλάκης ἔξερρασε φανερὰ ἐκεῖνο
τὸ ὅποιον ἐκάπεπτοντο οἱ ἄλλοι.

— "Ω, θεία, εἰμποροῦμε νὰ προσμέ-
νωμεν ἀκόμη" ἔφησε μας, σὲ παρακαλοῦ-
μεν νὰ πάμε ἃ τὰ κρεβάτια μας ἐπειτα.

— "Ἐπειτα ἀπὸ τί; ἡρώτησεν ὁ λο-
χαγός.

— "Ἐπειτα ἀπὸ τὴν προσευχήν, θείε.
"Η μάρμη την ἔλεγε πάντοτε μαζί μας;
δέτε μας τὴν ἄδειαν νὰ την εἰπούμε
λοιπὸν μαζί σας.

— "Ο γέρων στρατιωτικὸς ἔκλινε σοβα-
ρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔγονυπέτησε σι-
πηλῶς νεύσας εἰς τὸν Ιάκωβον νὰ εἴπῃ
ὑψηλοφώνως τὴν προσευχήν.

— "Ο Ιάκωβος μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν

τοὺς ἰκέτευσεν ἐν ὄντοις ὅλων τὸν προσ-
τάτην τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐκεῖνον
ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τὰ μικρὰ ὡστε δια-
τάσσει καὶ τοὺς μεγάλους νὰ ὅμοιασωσι
πρὸς αὐτά, ἀν δὲλωσι ν' ἀποκτήσωσι τὴν
βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

— Ο λοχαγὸς, τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς
χειρὸς κρατῶν, ἡσθάνετο κατὶ τι εἰς τὴν
καρδίαν του, τὸ ὅποιον ἔξεπληγτει καὶ αὐ-
τὸν τὸν ἔδιον. Ἡ ἰκέτευσα φωνὴ εἰ-
σόρχετο μέχρι τοῦ βάθους, τῆς φυχῆς
του, ἡσθάνετο δὲ ἐλαφρὸν σῆργος γλυκεῖας
συγκινήσεως.

— Λησμονῶν τὴν χιονώδη κόμην του,
τὸ γῆράς του, τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἐπα-
νέβλεπεν, ἔστι τὸν μικρὸν παιδίον ἐπὶ τῶν
γονάτων τῆς μητρὸς του, ἡτος τὸν ἐδί-
δασκε νὰ προσεύχηται. Ἐπειτα δὲ διερ-
χόμενος διὰ τῆς φαντασίας τὰ ἔπει τὰ
ὅποια παρῆλθεν ἀπὸ τὸν εὔτυχεῖς ἐκεί-
νους χρόνους, ἐψιθύριε κόπτων τὸ μέ-
τωπον.

— Θεέ μου ! πάντοτε ἥμην εὐλαβής,
ἀλλὰ σπανίως προσηυχήθην ὅπως ἀπόψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

— Ο Παυλάκης ἀπεκοινήθη ἐν φ προ-
σήνετο. Ἡ θεία Συλδία τὸν ἔλαβεν εἰς
τὴν ἀγκάλην τῆς καὶ τὸν μετέφερεν εἰς
τὸ ἔρυθρὸν δωμάτιον, δόπου τοῦ ἐξέδυσε
χωρὶς νὰ τὸν ἔξυπνηγῇ. Τὸν ἐπλάγιασε
δὲ εἰς τὴν μεγάλην κλίνην, τὴν ὅποιαν
διεμοιράσθη μετ' αὐτοῦ ὁ Ιάκωβος· εἰς
τὸ πράσινον δωμάτιον κατεκλίθη ὁ Πέ-
τρος καὶ ὁ Ανδρέας. Μετ' ὀλίγον δὲ
ὕπνος βαθὺς ἔκλειε τὰ βλέφαρα καὶ τῶν
τεσσάρων ἀπέλφων.

— Οτε ἡ ἀγαθὴ θεία ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ
κανονικῆς ἀναπνοῆς τῶν παιδίων ἔσεβαι-
ωθή δὲ ἐκοιμῶντο ἡσυχῶς, κατέβη εἰς
τὸ ἑσπειτόριον δόπου ὁ λοχαγὸς ἐκάπηγε
βαθίων ἄνω καὶ κάτω

— Αὖ, λοιπόν, Συλδία, εἶπε σταμα-
τήσας αἰφνιδίων πρὸ τῆς εἰσελθούσης ἀ-
δελφῆς του, σ' ἐκούρασε πολὺ τὸ πλά-
γιασμα τῶν παιδίων; δὲν εἶνε μικρὴ¹
δουλειὰ νὰ πλαγιάσῃς τέσσαρα ἀγόρια
εἰς τὰ κρεβάτια τῶν.

— Νά με κούρασῃ ! ἀπήντησε ζωη-
ρῶς ἡ ἀγαθὴ θεία· δὲν εἰξένω πᾶς φέ-
ρονται τὰ κακάναθρεμμένα παιδία καὶ
οὔτε ἔχω δρεῖν νά το μάθω. Ἀλλὰ τὰ
ἄλλα παιδία, ὁ Ιάκωβος ἔξηγησε τοῦ
χωρίς εἰς τὸν ἀδελφόν του ποῦ ἥτο
διατί εἴπειν δέκατοντα.

— Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πέτρος
καὶ ὁ Ανδρέας ἀρπνίσθησαν ὅμοιως
τῷ πράσινῳ δωμάτιῳ καὶ ἐνεδύθησαν
σπουδῇ. Ἐπρόσεξαν πολὺ ἐν φ ἐπέ-
νοτο νὰ μὴ λερωθούν τὰς γονεῖς καὶ
τοὺς συγγενεῖς των.

— Ο μικρὸς Παῦλος εἶχεν ἀποκοινήθη
τὸν διαδρόμον διὰ τὴν ιεράνην τῆς Συλδίας
εἰς τὸν διαδρόμον τοῦ Ιάκωβου, μὲ τὸν
μικρὸν Παῦλον, ἔμενε δὲ μόνον νὰ κα-
ταδύνει τὸν κηπὸν δόπου ἐμέλλει
παρατεῖ τὸ πρόγευμα.

— Καλὴ μέρα, θείε, ἐπέρασες καὶ

ματά των, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πλαγι-
σουν καὶ ἀπερίμεναν μόνον νά με καλ-
υκτῆσουν· τὰ ἐνδύματά των τὰ ἔβαλ-
με πολλὴν προσοχὴν ἐπάνω εἰς μίαν κα-
ρέκλαν. Τὰ ἐφίλησα μὲ δλην τὴν κα-
ρέκλαν τὰ κατέμενα τὰ μικρά. Τι νά ση-
μενά;

— Ευπονοῦμε πρωΐ, καθὼς βλέπω,
τὸ τόσον τὸ καλλίτερον διότι ὁ κανῶν
τοῦ ισχύος ἐδῶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Μοῦ
ταίνεται τῶς τας ἀρέσεις ὁ κηπός, ἐπρό-
θησεν ὁ γέρων. βλέπων τοὺς ἀνεψιούς
του νὰ δεικνύουν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον

τὸν εὐδαιμόντα ἄνθη, τὴν πρασίνην γλόρην
τοῦ διεστίκετο ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ τὴν
μικρὰν δεξαμενὴν δόπου ἐκολύμβων ὡ-
πα χρυσόφαρα μετ' εὐκινησίας.

— [Ἐπειτα συνέχεια]

τοῦ νύκτα; εἶπον τέσσαρες φωναὶ συγ-
ρόνως εἰς τὸν γηραιὸν στρατιωτικόν!

— Ο λοχαγὸς ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον
τὰ τέσσαρα πατέδια.

— Ευπονοῦμε πρωΐ, καθὼς βλέπω,
τὸ τόσον τὸ καλλίτερον διότι ὁ κανῶν
τοῦ ισχύος ἐδῶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Μοῦ
ταίνεται τῶς τας ἀρέσεις ὁ κηπός, ἐπρό-
θησεν ὁ γέρων. βλέπων τοὺς ἀνεψιούς
του νὰ δεικνύουν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον

τὸν εὐδαιμόντα ἄνθη, τὴν πρασίνην γλόρην
τοῦ διεστίκετο ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ τὴν
μικρὰν δεξαμενὴν δόπου ἐκολύμβων ὡ-
πα χρυσόφαρα μετ' εὐκινησίας.

— Μίαν φορὰν εἶχα ὑπάρχη εἰς κυνήγιον
μελεαγρίδων μὲ τὸν οὐλὸν τοῦ ἀντιπροσώ-
που τῆς ἀταρέσιας, εἶχα δὲ εὐχαριστηθῆ
τὰ μέγιστα. Βραδύτερον ἡδέλησα νὰ
ὑπάρχω καὶ μόνος, ἐπειδὴ δὲ τὸ δάσος
έξετίνετο ὅπιον τὰς φυτείας, εἶχα δέ
εξαπάτησαν τὸν μικρὸν δόπου δέληγον
εὐρίσκων εἰς τὸ πανέλθοντα πράγματα.

— Μίαν φορὰν εἶχα ὑπάρχη εἰς κυνήγιον
μελεαγρίδων μὲ τὸν οὐλὸν τοῦ ἀντιπροσώ-
που τῆς ἀταρέσιας, εἶχα δὲ εὐχαριστηθῆ
τὰ μέγιστα. Βραδύτερον ἡδέλησα νὰ
ὑπάρχω καὶ μόνος, ἐπειδὴ δὲ τὸ δάσος
έξετίνετο ὅπιον τὰς φυτείας, εἶχα δέ
εξαπάτησαν τὸν μικρὸν δόπου δέληγον
εὐρίσκων εἰς τὸ πανέλθοντα πράγματα.

— ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΙΟΥ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 239)

— "Οτε ἔξυπνησα τὸ πρωΐ, ὁ ἥλιος εἶ-
σεν τὴν ἀνατέλῃ, οἱ δὲ μαῦροι μου
τηγλοῦντο εἰς τὸ νὰ προστομάσουν τὸ
πρόστηπον τῶν λειτουργίαν καὶ μεταβάλ-
λουν τὰ καλέμανα. Σήμερα εἶνε Τρίτη
Τὴν Κυριακὴν πού μας ἔρχεται θά τα
εἶσαν τὴν λειτουργίαν καὶ μετὰ τὴν απο-
λογίαν τῆς ἱεροτάξιας θά τα παρουσια-
σουν τὸ ἔρυθρὸν δόπου ἐγένετο τὸν
συνδοδούς μου ἔγιναμε δεκτοί μὲ μεγά-
λην φιλοξενίαν καὶ εὔρομεν μεγάλην
ποτίσιν.

— Λέν δύναμαι νὰ περιγράψω πόσην εὐ-
προστησιν ἡσθάνθη εὐρεθεὶς καὶ πάλιν
πεπολιτισμένων ἀνθρώπων. Εγώ
τοις ἔπρεπε ν' ἀγαπωρήσω καὶ ἔξει-
ησα τὸ ταχύτερον διεύθυντον εἰς τὴν χώραν
τῶν δύναμεν τὰς φυλής πολλούς.

— Λέν δύναμαι νὰ περιγράψω πόσην εὐ-
προστησιν ἡσθάνθη εὐρεθεὶς καὶ μετέλε-
λειπει τὸν πατέρα της τὴν φυτείαν
τοῦ δάσους. Εις τὴν γυμνὴν πεδιάδα δὲν
δέληλον νὰ μείνω, διότ

